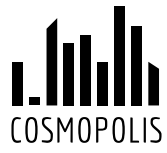

JOSIE SILVEROVÁ

Dva v srdci

JOSIE SILVEROVÁ

Dva
v srdci

Přeložila Michaela Martinová

Original English language edition first published

by Penguin Books Ltd, London

Text copyright THE TWO LIVES OF LYDIA BIRD © Josie Silver 2020

The author has asserted her moral rights

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

Translation © Michaela Martinová, 2020

Cover Illustration © karandaev, TijanaM, arinobocelli.gmail.com /

Depositphoto.com

ISBN 978-80-271-1958-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-1957-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-1752-9 (print)

*Pro moji sestru, která navždy zůstane mojí nejlepší přítelkyní.
Jaké štěstí, že se máme.*

PROLOG

Okamžiky, které určují váš život, většinou přicházejí nečekaně. Někdy kolem vás proklouznou a vy si jich všimnete, až když je po všem, jestli vůbec. Poslední chvíle, kdy je vaše dítě ještě malé na to, abyste ho mohli nosit v náručí. Okamžik, kdy na sebe s někým neznámým mrknete a pak se z vás stanou nejlepší přátelé na celý život. Letní brigáda, na niž se z náhlého popudu přihlásíte a zůstanete tam pracovat dalších dvacet let. Takové věci mám na mysli. A tak vůbec netuším, že jeden z takových určujících okamžiků proplová kolem mě, když mi ve tři čtvrtě na sedm večer 14. března 2018 zazvoní telefon. Místo toho trochu zanedávám, protože se mi do vlasů zamotaly natáčky a už tak jsem ve skluzu.

„Haló?“

Nemůžu si pomoci, ale když nastavím hlasitý odposlech a Freddie mě halasně pozdraví, aby překřičel hluk dopravy, musím se usmát.

„Jsem tady,“ odpovím nahlas s vlásenkami mezi zuby.

„Poslyš, Lyds, Jonah má potíže s autem, takže to otočím a cestou zpátky ho vyzvednu. Moc času to nezabere, nanejvýš deset minut.“

Jsem ráda, že není tady, aby viděl, jak se tvářím. Byla to princezna Diana, kdo prohlásil, že v jejím manželství jsou tři lidi? Moc dobře její slova chápu, protože v tom mém jsou taky tři. Ne že bychom už byli svoji, ale brzy se tak stane. Freddie Hunter a já jsme totiž zasnoubení, takže jsem oficiálně ta *skoro* nejšťastnější dívka na světě. Proč jenom „skoro“? Protože v našem vztahu jsem já, Freddie a ten zpropadený Jonah Jones.

Chápu to, taky neuběhne jediný den, aniž bych nemluvila se svojí sestrou. Jenomže Elle neustále nesedí u nás na gauči a něco nevykládá.

Říct, že je Freddieho nejlepší kamarád všudypřítomný, však není úplně přesné. Jonah je totiž takový pohodář, že většinu času tráví v horizontální poloze. Nejde o to, že bych ho neměla ráda – jenom bych ho měla o moc radši, kdybych ho neviděla tak často, rozumíte? Například dneska večer. Freddie pozval Jonaha na večeři, aniž by to se mnou dopředu probral, a to mám narozeniny.

Vyplivnu vlásenky, vzdám zápolení s natáčkami a místo toho vezmu podrážděně do ruky telefon.

„Panebože, Freddie, musí to být? Stůl u Alfreda je zamluvený na osmou hodinu, a jestli přijdeme pozdě, nepodrží nám ho.“

Vím to z vlastní trpké zkušenosti, kdy náš vánoční večírek s kolegy z práce dopadl katastrofálně, protože náš minibus dorazil s desetiminutovým zpožděním a my jsme všichni skončili ve slavnostním oblečení na hamburgeru u McDonalda. Dneska večer slavím narozeniny a jsem si docela jistá, že moje máma by hambáče namísto fettuccine s kuřecím masem neocenila.

„Zklidni botky, Popelko, slibuju, že na plese budeš včas.“

To je celý Freddie. Nic mu není svaté, dokonce ani při zvláštních příležitostech, které by se měly brát vážně. V jeho světě je čas pružný – může ho roztáhnout tak, aby se přizpůsobil jeho potřebám. Nebo jako v tomhle případě těm Jonahovým.

„Dobře,“ povzdychnu si odevzdaně. „Jenom se proboha už nikde nezdržuj.“

„Rozkaz, šéfe,“ odpoví a zesílí autorádio. „Končím vysílání.“

Ložnice se ponoří do ticha a já uvažuju, jestli by si někdo všiml, kdybych si ustříhla pramen vlasů namotaný na natáčce, která se mi zrovna houpe u hlavy.

Právě se to stalo. Bylo tři čtvrtě na sedm večer 14. března 2018 a kolem mě si právě nenuceně proklouzl okamžik určující můj další život.

2018

Bdění

Čtvrtek 10. května

Freddie Hunter, jinak známý jako převeliká láska mého života, zemřel před šestapadesáti dny.

V jednom okamžiku ho proklínám, že přijede pozdě a zkazí mi narozeninovou oslavu, a v druhém už u mě v obýváku sedí dvě policistky v uniformách, jedna z nich mě drží za ruku, a já nechápu, co mi to vykládá. Zírám na její snubní prsten a potom na svůj zásnubní.

„Freddie nemůže být mrtvý,“ řeknu. „Příští rok se budeme brát.“

Je to nejspíš pud sebezáchovy, který mi brání si přesně vybavit, co se stalo potom. Pamatuju si, jak mě policejním autem s houkajícím modrým majáčkem odvezly na pohotovost a jak mě moje sestra podpírala, když se mi podlamovaly nohy. Pamatuju si, jak jsem se obrátila zády k Jonahu Jonesovi poté, co se objevil v čekárně takřka bez jediného škrábnutí, jen s obvázanou rukou a přelopeným okem. Co je tohle za spravedlnost? Dva nastoupí do auta, ale vystoupí z něj jenom jeden. Pamatuju si, že jsem na sobě měla novou zelenou halenku, kterou jsem si koupila speciálně na narozeninovou večeři. Dala jsem ji do charitativního bazaru, už jsem si ji nikdy nechtěla obléknout.

Od toho příšerného dne jsem si nesčetněkrát namáhala mozkové závitý, abych si dokázala vybavit každé slovo posledního rozhovoru s Freddiem, ale dokázala jsem si vzpomenout jenom na to, že jsem brblala, ať kouká dorazit do restaurace včas. A potom přišly další myšlenky. Spěchal, aby mi udělal radost? Byla ta nehoda moje chyba? Proboha, proč jsem mu neřekla, že ho miluju. Kdybych věděla, že je to náš poslední rozhovor, samozřejmě bych mu to pověděla. Od té

nehody si někdy přeju, aby žil alespoň o tolik déle, abychom si spolu mohli ještě jednou promluvit – nejsem si však jistá, jestli by to moje srdce vydrželo. Možná je jediné dobře, neuvědomujete-li si, že některé důležité věci v životě děláte naposledy: třeba jak mě máma naposledy vyzvedla u brány školy a sevřela moji malou ručku ve své konejšivé dlani nebo když si táta naposledy vzpomněl na moje narozeniny.

Víte, co byla poslední věc, kterou mi Freddie řekl, když spěchal na oslavu mých osmadvacátých narozenin? *Končím vysílání*. Měl to tak ve zvyku, takhle vtipkoval celé roky. Směšná slova, která se teď stala jednou z nejvýznamnějších frází mého života.

Nebyl by to snad ani Freddie, kdyby z tohoto světa neodešel s podobnými slovy na rtech. Překypoval neukojitelnou touhou po životě, lehkostí bytí spojenou s tvrdou soutěživostí, což byl zábavný, ale smrtonosný způsob života. Nikdy jsem nepotkala nikoho jiného, kdo by měl takový dar, aby v každé situaci věděl, co má říct. Obratně dovede – dovedl – přesvědčit ostatní, že vyhráli, zatímco dosáhl přesně toho, co chtěl. Snadno získal místo v reklamě a vylétl po kariérním žebříčku jako meteorit, s pohledem neustále upřeným na další stupeň výš. Je – byl – ta zářivá jiskra mezi námi, ten, který se stane známou osobností nebo udělá něco, díky čemu na něj budou lidé vzpomínat ještě dlouho po jeho smrti.

A teď je sakra *doopravdy* po smrti, autem narazil do dubu a to se sešrotovalo jako harmonika, a já se cítím, jako by mě někdo probodl a zmuchlal mi plíce. Jako kdyby se mi nedostávalo vzduchu – sotva popadám dech a jsem neustále kousek od paniky.

Potom, co na něj máma včera v obýváku ječela, se lékař nakonec uvolil předepsat mi něco na spaní. Nějaké prášky na měsíc, ačkoli si tím vůbec nebyl jistý, protože podle něj musíme „smutek vědomě procítit, abychom pak mohli jít dál“. Tuhle blbost jsem si nevymyslela, přesně takhle mi to před pár týdny řekl a pak mě tam nechal sedět s prázdnýma rukama a odkráčel za svou dokonale živou manželkou a dětmi.

Bydlet jen kousek od mámy je požehnání i prokletí. Jak se to vezme. Když například vaří svoje vyhlášené dušené kuře a přinese mi celý hrnec ještě horký z trouby nebo na mě za chladných listopadových rán čeká na konci ulice, aby mě odvezla do práce – v takových chvílích je naše blízkost požehnáním. Jindy, když ležím v posteli s kocovinou a vidím dvojitě, se najednou zjeví v ložnici, jako kdyby mi bylo pořád sedmnáct, nebo když jsem několik dní neuklízela a ona se na mě dívá svrchu, jako kdybych byla jeden z těch sběračů, kteří potřebují jít do televizní reality show, aby se svého zlovyku zbavili – tak v takových chvílích je naše blízkost naopak prokletím. Stejně tak když se snažím smutnit v soukromí svého obývacího pokoje, závěsy mám zatažené ještě ve tři hodiny odpoledne, na sobě to samé pyžamo jako při její včerejší a předvčerejší návštěvě, a ona mi vaří čaj, co zapomenu vypít, a připravuje sendviče, které schovám do ledničky, zatímco ona nahoře uklízí koupelnu nebo dole vysypává odpadky.

Samozřejmě chápu, že se mě snaží co nejvíc chránit, obzvlášť teď. Doktor se před ní prakticky roztřásl strachy, a to jenom proto, že váhal, jestli je předepsání léků na spaní dobrý nápad. Ani já si čirou náhodou nejsem tak úplně jistá, jestli si jeden lupnout, ačkoli Bůh ví, že představa toho, že na chvíli upadnu do zapomnění, mě tolik láká. Nevím, proč do toho vůbec montuju Boha. Freddie je, byl a vždycky by byl zapřísáhlý ateista a já jsem přinejlepším nevyhraněná, takže nepředpokládám, že Bůh má něco společného s mým začleněním do klinické studie o pozůstalých. Lékař mi navrhl, jestli bych se nechtěla zapojit do testování nových léků, nejspíš proto, že ho matka žádala o nejsilnější dostupné valium na trhu a tyhle nové tabletky se nabízely jako šetrnější a celostnější řešení. Abych byla naprosto upřímná, je mi to fuk – jsem oficiálně to nejsmutnější a nejvyčerpanější pokusné morče na světě.

Freddie a já máme postel jako z pohádky. Těžko tomu uvěřit, ale v hotelu Savoy dražili postele za hubičku, protože pořizovali nové, takže ta postel je jako ostrov z říše fantazie obřích rozměrů. Ostatní se

nejdřív s povytaženým obočím divili: *Vy si kupujete postel z druhé ruky?* „Proč něco takového proboha děláte?“ ptala se máma tak konsternovaně, jako kdybychom si kupovali skládací lehátko vyřazené místním útulkem pro bezdomovce. Tihle pochybovači zjevně nikdy nebydli v hotelu Savoy. Já popravdě řečeno taky ne, ale viděla jsem v televizi pořad o jejich ručně vyráběných postelích, takže jsem přesně věděla, do čeho jdu. A tak jsme se stali majiteli té nejpohodlnější postele široko daleko, v níž jsme s Freddiem spořádali bezpočet nedělních snídaní, smáli se a brečeli a až bolestně nádherně se milovali.

Když mi máma několik dní po nehodě oznámila, že mi převlékla peřiny, nechtěně tím způsobila, že jsem se znenadáni úplně nervově zhroutila. Jako bych se pozorovala z dálky, jak tam ječím a škrábu na dvířka pračky, vzlykám při pohledu na povlečení převalující se v mýdlové pěně, spolu s níž odtečou do odpadu i poslední jemné stopy Freddieho kůže a vůně.

Máma byla celá bez sebe, snažila se mě zvednout z podlahy, načež zavolala mojí sestře, aby přišla a pomohla jí. Skončilo to tak, že jsme se k sobě všechny choulily na holé kuchyňské podlaze, sledovaly prostěradla a brečely, protože je tak zatraceně nespravedlivé, že Freddie už není mezi námi.

Od té doby v té posteli nespím. Vlastně se ani nedá říct, že bych se od té doby pořádně vyspala. Jenom si občas na chvilku zdřímnu: vsedě s hlavou na stole vedle nedojedené snídaně, stulená na gauči pod Freddieho zimním kabátem, nebo dokonce vestoje opřená o ledničku.

„Pojď, Lyds,“ pobídne mě teď sestra a jemně mi zatřese ramenem. „Půjdu s tebou nahoru.“

Zmateně pohlédnu na hodiny, protože když jsem zavřela oči, byl ještě bílý den, ale teď už je dost šero na to, aby Elle porozsvěcela lampy. Taková ohleduplnost je pro ni typická. Vždycky jsem ji vnímala jako lepší verzi sebe samé. Fyzicky jsme si podobné, výškou i stavbou těla, ale zatímco já mám světlé vlasy i oči, ona je tmavý typ. Taky je laskavější než já, často ke svojí vlastní škodě. Chodí za mnou skoro

každé odpoledne – myslím si, že máma musela vypracovat rozpis, aby se nestalo, že někdy zůstanu sama déle než hodinu dvě. Nejspíš jí visí na straně ledničky hned vedle nákupního seznamu, do kterého celý týden něco připisuje, a tabulky skupinového kurzu hubnutí, do níž si poznamenává, co přesně snědla. Moje máma prostě seznamy zbožňuje.

„Kam nahoru?“ zeptám se, posadím se, trochu se narovnáám a všimnu si sklenice vody a lahvičky léků v Ellenině ruce.

„Do postele,“ odpoví břitce.

„Tady je to v pohodě,“ zamumlám, ačkoli naše pohovka nepatří mezi ty nepohodlnější, na kterých by se dalo dobře vyspat. „Ještě není tak pozdě, můžeme se koukat na...“ Mávnu rukou směrem k televizi v rohu místnosti a snažím se vzpomenout si na jméno nějakého seriálu. Otráveně si povzdechnu, protože můj unavený mozek toho není schopen. „Víš, co myslím. Ten seriál, jak tam je ta hospoda, plešatý chlapi a pořád se tam křičí.“

Usměje se a obrátí oči v sloup. „Myslíš *EastEnders*.“

„Přesně,“ řeknu roztěkaně, zatímco očima bloudím po obývacíku a hledám ovladač, abych mohla zapnout televizi.

„Ten už skončil. A stejně jsi ho už asi pět let neviděla. Možná ještě víc,“ odtuší zamítavě.

Protáhnu obličej. „Dívala. Je tam ta ženská s visacíma náušnicema a ta, co ji hraje Barbara Windsorová,“ prohlásím a vzdorně vystrčím bradu.

Zakroučí hlavou. „Obě už umřely,“ poznamená.

Chudinky, pomyslím si, a jejich nebohé rodiny.

Elle ke mně natáhne ruku. „Je čas jít spát, Lydie,“ řekne něžným, ale pevným hlasem, spíš jako zdravotní sestřička než moje sestra.

V očích mě začnou štípat slzy. „Nevím, jestli to zvládnou.“

„To víš, že to zvládneš,“ prohlásí rozhodně s paží stále nataženou. „Co bys jinak chtěla dělat? Spát do konce života na gauči?“

„A proč ne?“

Elle se posadí vedle mě, vezme mě za ruku a prášky si položí do klína. „To nejde, Lyds, no tak,“ odpoví. „Kdyby tady místo tebe zůstal Freddie, nechtěla bys snad, aby se pořádně vyspal?“

Zkroušeně přikývnu. Samozřejmě že ano.

„Ještě ve stádiu rozkladu bys ho strašila tak dlouho, dokud by se nesebral a nešel si lehnout,“ řekne a palcem mi přitom hladí klouby prstů a já se napůl dusím knedlíkem žalu, který se mi vytvořil v krku a přes který musím od dne, kdy Freddie zemřel, dýchat.

Pozoruju ji, jak si do dlaně vysype malou neonově růžovou tabletku. Opravdu tohle stačí, abych se z toho dostala? Pár týdnů kvalitního spánku, a budu zase v naprostém pořádku, připravená jít dál?

Elle mi s neochvějnou jistotou opětuje pohled a mně vyklouznou na tváře slzy, když si uvědomím, jak mě Freddieho smrt zdrtila – jsem psychicky i fyzicky tak na dně, že už níž klesnout nemůžu. Nebo v to alespoň doufám, protože kdybych měla padnout ještě níž, to už bych nepřežila. Třesoucími se prsty si od ní prášek vezmu, vložím si ho do pusy a zapiju vodou. Ve dveřích do ložnice se k Elle otočím.

„Půjdu sama,“ zašeptám.

Odhrne mi z čela zplíhlé vlasy. „Určitě?“ Zkoumavě se na mě zadívá tmavýma očima. „Můžu s tebou zůstat, dokud neusneš, jestli chceš.“

Popotáhnu, jako obvykle brečím, a sklopím pohled k zemi. „Já vím, jsi hodná,“ řeknu, chytnu ji za ruku a pevně ji stisknu. „Ale radši bych...“ Nedokážu najít ta správná slova. Nevím, jestli je to proto, že prášek už účinkuje, nebo jednoduše žádná správná slova neexistují.

Elle přikývne. „Budu dole, kdybys mě potřebovala, jasný? Nikam nepůjdu.“

Prsty sevřu kliku. Dveře do ložnice jsem nechávala zavřené od chvíle, kdy máma vyměnila povlečení, abych náhodou cestou do koupelny nezahlédla dokonale čistou postel. V duchu jsem si z ní vytvořila jakési cizí místo, stejně nepřístupné jako místo činu obehnané žlutou páskou.

„Je to jenom postel,“ zašeptám a pomalu zatlačím do dveří. Není tam žádná páska, která by mi bránila vstoupit, ani strašidla pod postelí. Ale není tam ani Freddie, a to mi láme srdce na tisíc kousků.

„Přesně,“ souhlasí Elle s rukou konejšivě položenou na mých zádech. „Místo k odpočinku.“

Jenomže lže. Obě dvě víme, že jde o hodně víc. Tenhle pokoj, moje a Freddieho ložnice, byl jedním z hlavních důvodů, proč jsme si náš dům koupili. Vždycky byl vzdušný, díky nízkému posazeným výsuvným oknům a medově zbarveným parketám se koupal v denním světle a za jasných letních nocí ho ozařovaly paprsky měsíčního světla.

Někdo, nejspíš Elle, už zašel dovnitř a rozsvítil lampičku na mojí straně postele, takže mě pokoj vítá hřejivým světlem, ačkoli slunce ještě úplně nezapadlo. Taky rozestlala postel. Připadám si spíš jako v hotelu než jako v ložnici. Když zavřu dveře, zahálí mě zdrcující vůně čerstvě vypraného povlečení. Po mém parfému mísícím se s Freddieho vodou po holení ani stopy, nikde žádné z kanceláře pomačkané košile ledabyly pohozené na křesle ani boty odkopnuté těsně před tím, než stačily doklouznout pod šatní skříň. Místnost vypadá jako ze žurnálu – a já si přijdu jako návštěvnice ve svém vlastním životě.

„Je to jenom postel,“ zašeptám znovu, když se posadím na okraj matrace. Zavřu oči, lehnu si a stočím se do klubíčka pod peřinu na svojí straně lůžka.

Za povlečení hodící se k naší posteli z hotelu Savoy jsme dali nekřesťanské peníze. Bílé ložní prádlo z kvalitní bavlny bylo dražší než pár nocí ve většině hotelů, v nichž jsem kdy bydlela. Když vklouznu mezi příkrývky, uvědomím si, že už jsou zahřáté. Moje drahá sestřička Elle do nich vložila ohřívací lahev, aby zahнала chlad čistého povlečení. Moje postel, naše postel, mě do sebe přijme jako starý přítel a já se cítím provinile, že jsem ji tak dlouho zanedbávala.

Ležím na svojí straně matrace, tělo mám celé rozbolavěle žalem a paže roztažené, jak ze zvyku tápají po jeho těle. Pak odstrčím ohřívací lahev na jeho stranu, aby zahřála příkrývky dřív, než teplou nádobu

následuju i já a přitisknu si ji oběma rukama k hrudi. Zabořím vlhkou tvář do jeho polštáře a zanaříkám jako raněné zvíře. Ten zvuk je stejně cizí jako neovladatelný.

Potom se však nářek pozvolna utiší. Tlukot mého srdce se ustálí a ruce a nohy mám najednou těžké jako olovo. Je mi teplo, jsem zavrtaná v peřinách a poprvé za posledních šestapadesát dní si bez Freddieho nepřipadám ztracená. Nejsem sama, protože zatímco kloužu do náruče spánku, téměř cítím, jak váha jeho těla stlačuje matraci, přitiskne se ke mně jako lžička ke lžičce a na krku mě hřeje jeho pravidelný dech. Vytáhni mě z těch temných neprobádaných vod, Freddie. Přitáhnu si ho blíž, a zatímco vdechuju jeho vůni, upadám do hlubokého a klidného spánku.